

Zbornik ob 60-letnici delovanja
Odbojcarskega kluba Šoštanj Topolšica
(1965–2025)

60 let nad mrežo

Zgodba odbojke
v Topolšici in Šoštanju

OK ŠOŠTANJ
TOPOLŠICA

60 let nad mrežo

**Zgodba odbojke
v Topolšici in Šoštanju**

Zbornik ob 60-letnici delovanja
Odbojkarskega kluba Šoštanj Topolšica
(1965–2025)

Z velikim ponosom in spoštovanjem vam v roke izročamo publikacijo, posvečeno šestdesetletnici Odbojkarskega kluba Šoštanj Topolšica. Šest desetletij ni le številka – je zgodba. Zgodba o predanosti, vztrajnosti, zmagah in porazih. Je zgodba ljudi, ki so verjeli v moč športa kot povezovalne sile v skupnosti.

Od skromnih začetkov, ko se je žoga odbijala v »Dolini meseca« in na igrišču iz črnega leša, do danes, ko klub predstavlja pomemben steber šaleškega športa, je odbojka v Topolšici in Šoštanju rasla z generacijami. Roke, ki so servirale, podajale, blokirale – so se skozi desetletja menjale, toda srce kluba je ostalo enako. Klub ni le organizacija, je prostor pripadnosti, učenja, prijateljstva.

Dragi prijatelji odbojke!

Ta publikacija je poklon vsem, ki so pisali zgodbo našega kluba: igralcem in igralkam, trenerjem, prostovoljcem, staršem, navijačem, vodstvu kluba in vsem, ki so s srcem gradili temelje, na katerih stojimo danes. Vsaka sezona, vsak trening, vsaka tekma – vse to je steklo bogato zgodovino, ki jo z veseljem delimo z vami.

Naj bo ta zbornik ne le kronika preteklosti, temveč tudi navdih za prihodnost. Naj v njem prepoznamo moč skupnosti in pomen športa, naj v njem mladi najdejo pogum, starejši pa hvaležnost, da smo bili in smo del nečesa večjega.

Vsem, ki ste pustili sled – hvala. Vsem, ki boste pisali prihodnja poglavja – srečno.

Kazalo

Misli, ki vodijo klub 6

Županova misel ob praznovanju	8
Čestitka Predsednika Odbojkarske zveze Slovenije	9
Pogled predsednika kluba	10
Popotnica podpredsednika kluba	12
Organi kluba	13
Poslanstvo	14
Vizija	14

Zgodovina kluba 16

Vse se je začelo pred 60 leti	18
Prvi pogoji, oprema in organizacijski začetki odbojke v Topolšici	24
Največji uspehi kluba	25
Časovna os	26
Grafična podoba kluba skozi čas	28
Dobitniki priznanj	29
Utrinki iz medijev	30
Funkcije	34

Ko se spomini dotaknejo mreže ... 36

Alimpije Košarkoski	38
Moj dom z mrežo - Življenje z odbojko	
Robi Kugovnič	39
Odbojka me je oblikovala - odbojka je ljubezen	
Rudi Rožič	40
Skozi življenje z odbojko in skupnostjo	
Janko Kugovnič	42
Ko pogledaš nazaj - tam, kjer je vse začelo	
Janko Zacirkovnik	44
Z zanosom in odgovornostjo - zgodba šoštanjske odbojke	
Alen Djordjević	46
Želja je več kot talent - kako nastane športnik	
Jan Klobučar	47
Od Šoštanja do Evrope: Moj svet odbojke	
Dejan Vinčič	48
Trdo delo, jasen cilj, čista zmaga: Pot, ki jo utiraš sam	
Klub ustvarjajo ljudje	50

Odbojkarska desetletja..... 54

Ekipa 2004/05	56
Ekipa 2005/06	57
Ekipa 2006/07.....	58
Ekipa 2007/08.....	59
Ekipa 2008/09	60
Ekipa 2009/10	61
Ekipa 2010/11.....	62
Ekipa 2012/13	63
Ekipa 2013/14	64
Ekipa 2014/15	65
Ekipa 2015/16	66
Ekipa 2016/17.....	67
Ekipa 2017/18.....	68
Ekipa 2018/19	69
Ekipa 2019/20	70
Ekipa 2020/21.....	71
Ekipa 2021/22.....	72
Ekipa 2022/23.....	73
Ekipa 2023/24.....	74
Ekipa 2024/25.....	75

Sedanost..... 76

Mini odbojka 2025/26	78
Mala odbojka 2025/26	79
Starejši dečki 2025/26	80
Kadeti 2025/26	81
Mladinci 2025/26	82
Člani 2025/26.....	83
Nastopi v reprezentancah	84
Naše želje za naslednje desetletje	85
Iz tradicije v prihodnost	86
Sponzorji, donatorji, podporniki	88
Kolofon	90
Viri in literatura	90

Misli, ki vodijo klub

Županova misel ob praznovanju

Spoštovane članice in spoštovani člani Odbojcarskega kluba Šoštanj Topolšica.

Občina Šoštanj je in bo ostala občina športa in rekreacije. Med športnimi panogami, ki pri nas izstopajo, pa ima posebno mesto prav odbojka. Že šest desetletij pomembno vpliva na razvoj mladih generacij, jih usmerja v zdrav način življenja ter povezuje ljudi v pristna in iskrena prijateljstva, ki ostanejo za vse življenje.

Odbojkarji OK Šoštanj Topolšica ste s trdim delom, predanostjo in športnim srcem pustili izjemen pečat v lokalnem okolju. Vsi še vedno živimo s spomini na nepozabno sezono 2003/2004, ko ste osvojili naslov državnih prvakov. Enega največjih uspehov v zgodovini šoštanjkega športa. Ob tem velja posebej poudariti domače igralce, ki so prve odbojcarske korake naredili prav v vašem klubu, kasneje pa pustili močan pečat na slovenski, evropski in celo svetovni ravni. Kot igralci, trenerji in ambasadorji šoštanjke odbojke.

Spoštovani,

iskrene čestitke ob 60. obletnici Odbojcarskega kluba Šoštanj Topolšica! Vsem sedanjim in nekdanjim članom, predsednikom, trenerjem, članom upravnega odbora, igralcem, navijačem ter staršem. Iskrena hvala in globok poklon za vse ure dela, znanja, predanosti in prostovoljnega truda, ki ga že desetletja vlagate v razvoj odbojke in športa v naši lepi občini. Hvala za vse otroke, ki ste jim dali dom, disciplino in vrednote, ki ostanejo za vedno.

Občina Šoštanj bo tudi v prihodnje vaš zvesti podpornik. Na tribuni, v dvorani in pri vsakem novem izzivu. Za nove zmage, nove junake in nove nepozabne trenutke!

Župan Občine Šoštanj
Boris Goličnik

Čestitka Predsednika Odbojcarske zveze Slovenije

Šest desetletij neprekinjenega delovanja pomeni izjemen mejnik za vsak športni kolektiv in Odbojcarski klub Šoštanj-Topolšica je v teh letih pustil globoko sled v slovenski odbojki – ne le z rezultati, temveč predvsem z ljudmi, ki so s svojo predanostjo, znanjem in ljubeznijo do odbojke ustvarili pravo športno skupnost.

Številni igralci, trenerji, neutrudni prostovoljci in zvesti navijači so skozi leta gradili ugled kluba, ki danes velja za enega od stebrov športnega dogajanja na Šaleškem. Zgodba kluba je dokaz, da uspeh ni naključje, temveč rezultat dolgoletnega truda, sodelovanja in medsebojnega spoštovanja.

Ob tej priložnosti velja izraziti iskreno zahvalo vsem, ki so prispevali svoj delček k razvoju kluba in slovenskega odbojcarskega okolja. Naj bo praznovanje 60-letnice priložnost za ponosno pogledovanje v preteklost, hkrati pa spodbuda za nove cilje, nove generacije in nove zgodbe.

V imenu Odbojcarske zveze Slovenije vsem članom OK Šoštanj-Topolšica čestitam ob jubileju in želim, da tudi prihodnja leta ostanete zavezani vrednotam in ljubezni do odbojke, ki jim sledite že toliko let.

Predsednik Odbojcarske zveze Slovenije
Metod Ropret

Pogled predsednika kluba

Spoštovani ljubitelji, podporniki odbojke, odbojkarji, spoštovano vodstvo občine Šoštanj!

Spomini v nas obujajo preteklost, našo zgodovino, prehojeno pot in nam odpirajo nove poglede, nova spoznanja.

Ob pogledu nazaj si je težko predstavljati, da je minilo šest desetletij od prvih korakov naših odbojcarskih zanesenjakov, ki so utirali pot našega odbojcarskega ponosa.

Z velikim veseljem in spoštovanjem, ki ga z Vami in Vašo pomočjo uspešno in ponosno praznuje odbojcarski klub Šoštanj Topolšica – ob 60-letnici organizirane odbojke, Vam v imenu Upravnega odbora OK Šoštanj Topolšica ter v svojem imenu iskreno čestitam.

Odbojka ima v Sloveniji dolgoletno tradicijo, veliko je krajev, kjer ta lepa igra najde mesto v srcih mladih športnikov. Tradicija odbojke v Topolšici pa prav gotovo sodi med pionirje organiziranega igranja odbojke v Sloveniji. Ponosen sem na uspehe, s katerimi vsakič znova potrjujete odbojcarsko tradicijo našega kraja ter profesionalno in strokovno zastavljate strategijo vodenja in delovanja kluba.

Žlahtni jubilej, ki ga praznujemo, je prav gotovo jubilej, ob katerem ne gre prezreti vseh, ki so v klubski zgodovini soustvarjali

našo zgodbo o uspehu in vseh tistih, ki v klubu delujete danes in v težkih pogojih vztrajate ter tlakujete pot novim in novim generacijam.

Ob tem ne gre spregledati entuziazma in vizije naših pionirjev odbojke, zato je edino pravilno, da se danes spomnimo na vse, ki so naredili pionirske korake v nastajanju generacij športnikov in športnic, ki so skozi vsa leta delovanja pustili močan pečat v zgodovini športa v Topolšici in Šoštanju kot najboljši športniki svoje sredine, kot najboljši športni delavci ali športni kolektiv.

V šestdesetih letih obstoja in delovanja odbojcarskega kluba je vtakano mnogo imen in prav vsa so pravzaprav enako pomembna, ker brez njih ne bi pisali zgodovino NAŠE odbojke.

Prehodili smo različna obdobja - vzponov, napredovanja, uspehov, dobivanja renomeja na širšem nivoju, kakor tudi padcev. Dosegli smo največje možne uspehe, a tudi padli na težka, kruta tla. In kar nas je in bo vedno krasilo je, da nikoli nismo izgubili poguma, upanja, ne glede na črne oblake, ki so se zgrinjali nad nami, ste/smo pogumni zanesenjaki videli pot, videli svetlo luč na koncu tunela ter ponovno povzdignili ime našega kluba na mesto, na katero menimo, da mu pripada.

Iz naših vrst smo vzgojili mnogo vrhunskih športnikov, ki so ponesli naše ime širom po svetu. O njih in nas govorijo velike nacije, ki spoštljivo in z občudovanjem gledajo na nas ter se čudijo, kako ob tako majhni naciji premoremo vzgojiti toliko vrhunskih športnikov.

Kljub težkim časom v gospodarstvu, ki niso naklonjeni športu, nam je z organizacijo kluba uspelo ne samo preživeti, temveč postali pomemben akter v slovenski odbojcarski sceni tako v članski konkurenci kot, predvsem v zadnjem obdobju, na področju mlajših kategorij. Kot majhen kraj je majhna tudi baza nabora igralcev, pa vendar se lahko postavimo ob bok večjih odbojcarskih središč, ki razpolagajo z veliko večjimi proračuni, profesionalnimi trenerji in sponzorji.

Ponosni smo lahko, da smo skoraj v vsaki generaciji svojega delovanja pridelali reprezentanta v vseh selekcijah in tudi na ta način ponesli ime svojega kraja širom po svetu. Da je delo vseh, ki v klubu delujemo, obrodilo sadove, nas ob odličnih dosežkih naših ekip prepričajo vedno polne tribune.

Razumevanje in podpora lokalne skupnosti je osnova našega delovanja, brez katerih si naše prihodnosti ne znamo in ne moremo predstavljati.

V slogi je moč in le skupaj smo lahko močnejši, prodornejši in ob tem povzemam dva citata športnikov, ki mene osebno navdihujeta in dajeta dodatno moč ter energijo:

Jerry Rice: »Danes počnem to, česar drugi ne počnejo, zato lahko jutri dosežem nekaj, česar drugi ne morejo.«

Richard Bach: »Majhna sprememba danes prinaša dramatično spremenjen jutri.«

Zbornik, ki je pred vami, je le skromen doprinos in poskus, da se ozremo na prehojeno pot, pregledamo nastale fotografije, se spomnimo imen, obrazov in oseb in navsezadnje strnemo spomine.

Ob koncu bi se zahvalil vodstvu občine Šoštanj, lokalni skupnosti, igralcem, trenerjem za vse razumevanje, energijo in čas, ki ga posvečate klubu. Verjamem, da tudi vi čutite naše prizadevanje, entuziazem in napore, ki jih UO OK Šoštanj Topolšica izžareva in vlaga za bodočo svetlo prihodnost NAŠE odbojke v Šoštanju.

Predsednik OK Šoštanj Topolšica
Boštjan Žigon

Popotnica podpredsednika kluba

Ob praznovanju 60-letnice Odbojcarskega kluba Šoštanj – Topolšica z občutkom ponosa in spoštovanja zremo v prehojeno pot, ki jo zaznamujejo številni športni uspehi, predanost ter neomajna pripadnost številnih generacij igralcev, trenerjev, funkcionarjev in podpornikov. Klub je skozi desetletja postal pomemben del športne in družbene identitete našega kraja, z zgodovino, ki jo bogatijo tako zlati časi kot tudi obdobja preizkušenj.

V zlatih časih, tako finančnih kot rezultatskih, smo bili del obdobja, ki ga še danes spremljajo občutki ponosa in zadovoljstva. Vendar tudi v najtežjih časih, ko pogoji niso bili vedno naklonjeni razvoju športa, nikoli nismo obupali. Našo pot so vedno usmerjali predanost, vztrajnost in jasna vizija – biti klub, ki združuje, navdihuje in vzgaja. Prav pripadnost in borbenost sta tisti vrednoti, ki sta omogočili, da klub kljub izzivom ostaja trden in živahen del lokalne skupnosti.

Danes na svoje delo gledamo nekoliko drugače. Glavni razlog za vztrajnost in predanost predstavljajo naši najmlajši – otroci in mladostniki, ki vsakodnevno vlivajo novo energijo, voljo in upanje. V času, ko gospodarske razmere športu niso vedno naklonjene, prav oni dajejo smisel našemu trudu in potrjujejo, da ima vlaganje v športno vzgojo mladih neprecenljivo vrednost.

Posebno zahvalo izrekamo Občini Šoštanj, ki nam skozi vsa leta stoji ob strani in nam pomaga – tako s podporo pri delovanju kot z razumevanjem pomena športa v lokalnem okolju. Brez te podpore bi bila pot kluba bistveno težja.

Osebnostno sem v klubu preživel velik del življenja – doživel najlepše tekmovalne uspehe, a tudi najtežje trenutke ob izpadu v nižjo ligo. Prav zaradi teh izkušenj čutim s klubom posebno povezanost, tako čustveno kot delovno. Čeprav so bili trenutki, ko sem razmišljal o umiku, me je prav ta vez – ter nova motivacija, ki jo prinašata moja sinova – spodbudila, da vztrajam naprej. Verjamem, da bo prihodnost kluba svetla, saj temelji na trdnih vrednotah in mladih, ki z veseljem nadaljujejo tradicijo.

Ob tej pomembni obletnici iskreno čestitam vsem, ki so v preteklosti in sedanjosti prispevali k razvoju kluba. Naj bo ta jubilej priložnost za ponos, hvaležnost in spodbudo za nove uspehe tudi v prihodnje.

Podpredsednik OK Šoštanj Topolšica
Marko Pokleka

Organi kluba

Upravni odbor

Predsednik: Boštjan Žigon

Podpredsednik: Marko Pokleka

Člani: Alimpije Košarkoski, Jasna Šumnik in Lidija Črnko

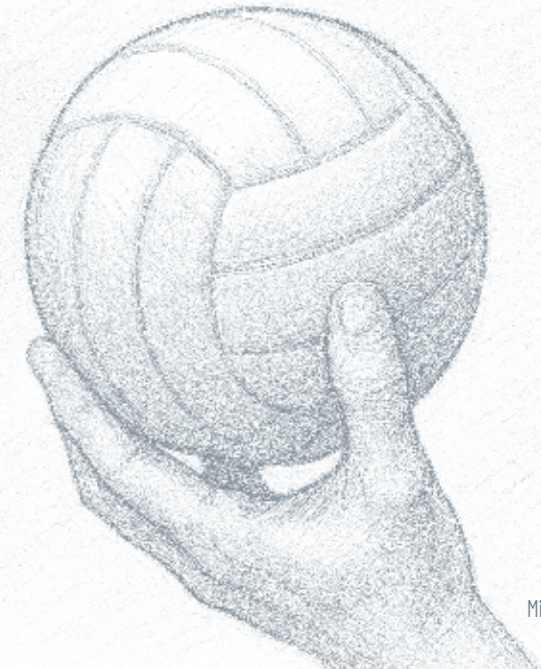
Nadzorni odbor

Janja Kugovnič, Maja Koren in Jasna Šumnik

Disciplinska komisija

Robi Kugovnič, Marko Pokleka, Jure Globačnik

Namestniki: Jasna Šumnik, Aleksander Žigon in Alimpije Košarkoski

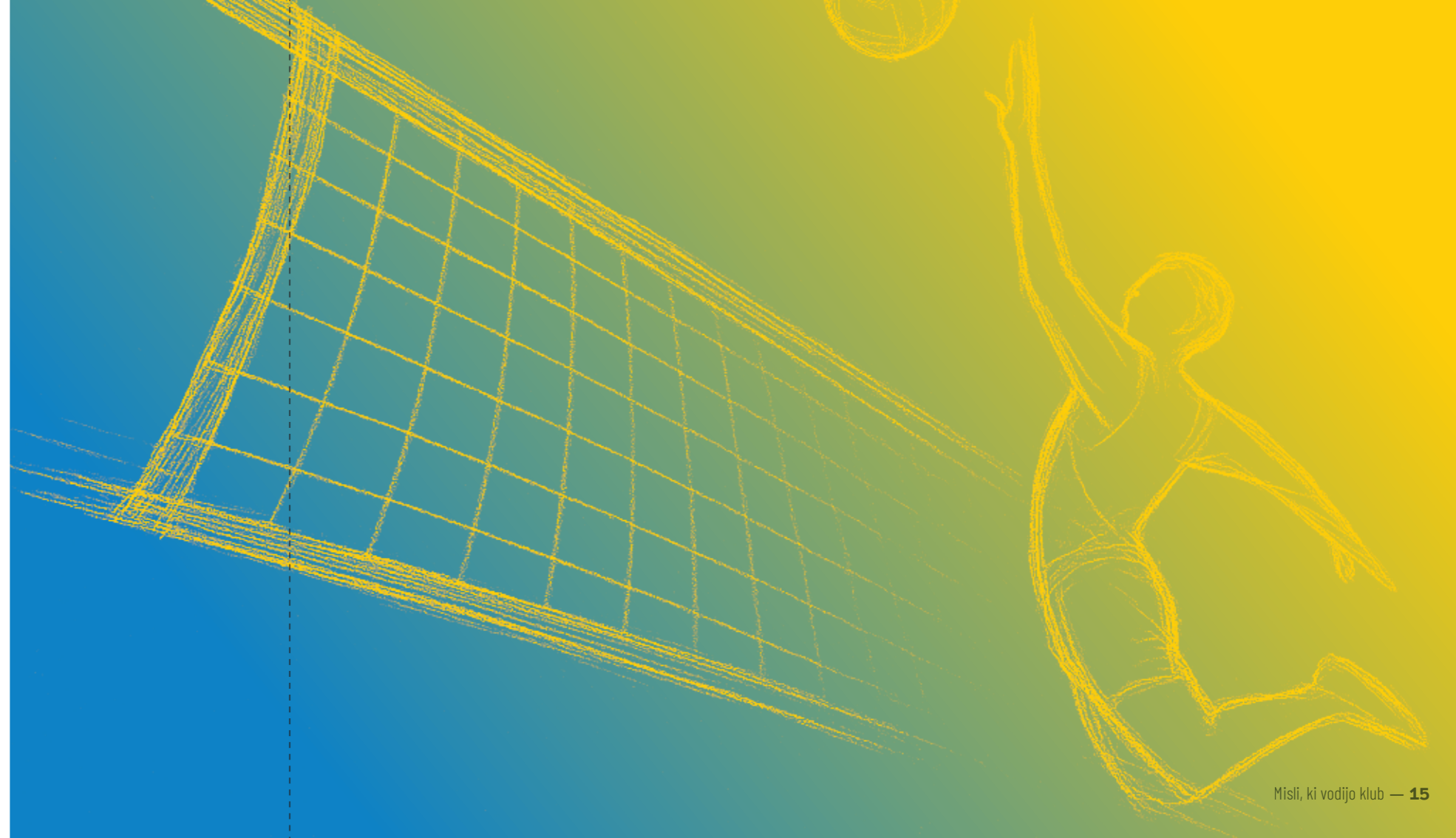

Poslanstvo

Skrbimo za razvoj in prisotnost odbojke kot športne panoge v Šoštanju, Topolšici in širši okolici. Aktivno sodelujemo pri vzgoji otrok in mladostnikov. Poskušamo jih obvarovati pred škodljivimi pojavi družbenega okolja ter jih preko športa usmeriti v zdrav način življenja in kakovostno preživljanje prostega časa. Vztrajnost, zmožnost učinkovitega delovanja v skupini, nepopustljivost in želja po uspehu so vrednote, ki jih zagovarjamo. Dostojno in s ponosom predstavljamo občino Šoštanj v slovenskem in evropskem prostoru.

Vizija

Pogled v preteklost nam daje trdno zaupanje v sposobnosti. S trudom in delom smo zgradili klub, ki stoji na trdnih temeljih. Rastemo na vseh področjih svojega delovanja. Kljub temu, da smo že dosegli enega imenikov vsakega športnega kluba in usvojili naslov državnih prvakov, smo še vedno lačni vrhunskih rezultatov in zmag. Širiti želimo krog ljubiteljev odbojke, hkrati pa v proces športnega treninga vključiti čim več mladostnikov ter jim tako ponuditi prvovrstno obliko zabave. Primerjamo se z najboljšimi in jih želimo premagati. Ne uspe nam vedno, a izkušnje, ki jih ob porazih pridobivamo, nas ženejo naprej. Naša vizija je postati in ostati eden vodilnih slovenskih odbojkarskih klubov. Od vseh, ki soustvarjajo podobo in značaj našega kluba, pričakujemo pozitiven odnos do dela, trud, borbenost, željo po napredku in doseganje postavljenih ciljev. Zadovoljstvo naših pokroviteljev, podpornikov, ljubiteljev in igralcev je in mora biti naš glavni cilj. Storili bomo vse, kar je v naši moči, da uresničimo in izpolnimo vizijo.

Zgodovina kluba

Vse se je začelo pred 60 leti

Odbojka se je na Slovenskem začela uveljavljati že v 20. in 30. letih 20. stoletja, pogosto v okviru telovadnih in sokolskih društev, ki so poleg gimnastike in atletike vključevala tudi kolektivne igre. Po drugi svetovni vojni je doživela izrazit razcvet, zlasti zaradi podpore delavskih športnih zvez in vse večje vloge športne vzgoje v šolah ter rekreativnega gibanja v podjetjih in zdraviliščih.

Pomembno vlogo pri tem so igrale športne zveze in lokalne skupnosti, ki so spodbujale množičnost in omogočale vzpostavitev osnovne infrastrukture (igrišča, dvorane, rekviziti). V 50. in 60. letih 20. stoletja se je začela sistematična organizacija tekmovanj na regionalni in zvezni ravni, kar je spodbudilo tudi formalno ustanavljanje številnih klubov po vsej Sloveniji.

V tem kontekstu ustanovitev odbojarskega kluba v Topolšici ni le lokalni športni dogodek, temveč del širšega gibanja športne demokratizacije, kjer so skupnost, prostovoljstvo in entuziazem igrali ključno vlogo. Klub v Topolšici tako odseva zgodovinsko dinamiko športnega razvoja v Sloveniji: preplet tradicije, lokalne zavzetosti in vpliva mednarodnih praks.

Odbojka ima v Šaleški dolini dolgo in bogato tradicijo. V Šoštanjju so z igranjem odbojke začeli že leta 1933, in sicer na igrišču, zgrajenem z udarniškim delom, ki se je nahajalo ob sokolski telovadnici. Odbojarska sekcija je delovala v okviru Športnega sokolskega društva Šoštanj in je sodelovala v takratni Celjski sokolski grupi.

Člani prve odbojarske sekcije so bili predvsem mladi športniki iz Šoštanjja, med njimi: Maks Dvornik, Frido in Franc Lužnik, Slavko Vrečko, Marjan Mazej, Dušan in Božo Mravljak, Herbi Končan, Rudi Lorbek, Tone Obreza, Valter Galuf, Vlado Skobina, Savo Žnidaršič, Janko Vrabič, Jože Kompan, Jože Slomšek in Vlado Weingerl. Sekcija je delovala vse do začetka druge svetovne vojne, ki je športne dejavnosti v regiji prekinila.

Posebno mesto na zemljevidu razvoja odbojke v Šaleški dolini pa zavzema tudi Topolšica, ki je med ljubitelji športa znana kot njena »zibelka«. Že v letih 1954/55 se je odbojka začela razvijati kot oblika rekreacije zdraviliških delavcev, zlasti v območju, imenovanem »Dolina meseca« (kasneje znanem tudi kot »Luft pod«).

Ključno vlogo pri oživitvi in razvoju odbojke v Topolšici je imel dr. Cergol, ki je s svojo idejo o izgradnji namenskega igrišča odločilno vplival na nadaljnji razvoj športa. Tudi to igrišče je bilo zgrajeno z udarniškim delom in je postalo priljubljeno zbirališče športnih navdušencev. Pogosto je bilo v uporabi in le redko prazno, kar priča o živahni rekreativni dejavnosti v kraju.

Do ustanovitve uradnega odbojarskega kluba leta 1965, ki je nato nastopal v okviru takratne mariborsko-celjske podzveze, so se dejavnosti odvijale predvsem v obliki turnirjev, srečanj zdraviliških delavcev ter nastopov na delavsko-športnih igrah (igre gradbenih delavcev).

Zgodovinski mejnik predstavlja leto 1959, ko so mladi odbojkarji iz Topolšice prvič nastopili na turnirju v Velenju in ob tej priložnosti tudi osvojili pokal. Na turnirju so sodelovale še ekipe iz Žalca in Rogaške Slatine, kar je dodatno potrdilo pomen in rast odbojke v širši regiji.

Z leti se je med aktivnimi igralci in podporniki odbojke v Topolšici utrdila zamisel o ustanovitvi samostojnega odbojarskega kluba, ki bi omogočal bolj sistematično organizacijo, sodelovanje v tekmovalnih ligah in dolgoročni razvoj. Ta pomembni mejnik v zgodovini športa v kraju se je uresničil v maju 1965, ko je bil klub uradno registriran.

Jeseni leta 1965 je bila v Topolšici na »Luft podu« odigrana prva uradna tekma med ekipama Topolšice in Zreč.

Med ustanovnimi člani kluba so bili:

Franc Kavnik, Branko Kavnik, Viki Zager, Karli Zager, Tone Starič, Alojz Starič, Janko Kugovnič, Tone Kugonič, Bojan Menhart, Boleslav Simoniti, Drago Tamše, Franc Verk in Stane Marinšek.

Že pred formalno ustanovitvijo so pomembno vlogo pri razvoju športa igrali številni lokalni entuziasti, med njimi Mirko

Goltnik, Ciril Terglav, Miha Kugonič in Zdravko Kugonič, ki so s prostovoljnimi delom, organizacijo priložnostnih tekem in vzdrževanjem igrišč prispevali k širjenju športne kulture v kraju.

Temelje uspešnega razvoja odbojke v Topolšici je predstavljala izjemna pripadnost lokalnega prebivalstva, ki je redno spremljalo tekme in spodbujalo svojo ekipo. Ta močna vez med krajem in klubom je vplivala na visoko stopnjo motivacije igralcev, kar se je izražalo v vztrajnosti, kolektivni borbenosti in zaupanju v domače okolje.

Zanimiv doprinos k tehnični nadgradnji igre predstavlja Franc Kavnik, ki je leta 1965 med šolanjem za vrtnarja v Novi Gorici spoznal tehniko sprejema t. i. »češkega servisa« – napredne taktične prvine, značilne za tedanji vzhodnoevropski odbojarski prostor. Znanje je prenesel v domači klub, kar kaže na zgodnje oblike izmenjave športnih znanj in vpliv tujih šol odbojke, zlasti češke, ki je bila v tem obdobju ena izmed vodilnih v Evropi.

V začetnih fazah razvoja odbojke v Topolšici so bili pogoji za igranje popolnoma prilagojeni razpoložljivim materialom in okoliščinam, ki so vladali v povojni Sloveniji. Igralna površina je bila iz črnega leša, kar je pomenilo, da je bilo igrišče podvrženo vremenskim vplivom in zahtevalo stalno vzdrževanje. Označbe igrišča so bile izvedene z živim apnom, kar je bilo običajno v tistem času in je zahtevalo redno obnavljanje, zlasti po dežju. Kot se spominja eden izmed takratnih igralcev, so jim zaradi

igranja na igrišču iz črnega leša podplati ostali črni vse do novega leta.

Sodniški stolp je bil iz preproste lesene konstrukcije, kar je za tedanje razmere predstavljalo popolnoma razumljivo in izvedljivo rešitev. Vse to priča o izraziti samoiniciativnosti in prilagodljivosti lokalne skupnosti, ki je šport razvijala z lastnimi sredstvi in trudom.

Tudi igralna oprema je bila skromna. Obutev je bila redkost – številni igralci so nastopali bos, športni copati pa so veljali za privilegij. Kratke hlače so bile narejene iz tkanine, imenovane klot, medtem ko so bile majice brez rokavov in iz čistega bombaža. Žoga, s katero so igrali, je bila usnjena z gumijasto dušo, kar je bilo značilno za tisti čas in je znatno vplivalo na tehniko igre.

Organizacija tekem in potovanj je predstavljala dodatne izzive. Pomanjkanje prevoznih sredstev in omejeni logistični viri so pogosto ogrožali izvedbo tekem. V teh primerih je pogosto na pomoč priskočila bolnišnica Topolšica in člani klubske uprave, med katerimi velja posebej izpostaviti Vido Klemenčič, ki je bila tudi prva predsednica kluba.

Kljub začetnim težavam je klub z leti napredoval tako organizacijsko kot tekmovalno. Prvotno je vlogo trenerjev prevzemala kar igralna zasedba sama, saj ni bilo usposobljenega strokovnega kadra. Kot organizator in pobudnik je pri začetni

strukturi pomagal tudi Oto Slemenik iz Slovenj Gradca. Leta 1965 je nato trenersko funkcijo uradno prevzel Tone Starič, kar je pomenilo pomemben korak k strokovni profesionalizaciji ekipe.

S tem se je začelo obdobje vidnega tekmovalnega napredka, kar se je odrazilo tudi v uvrstitvah v višje tekmovalne razrede – iz podzvezne lige so se topolški odbojkarji prebili najprej v drugo, nato pa tudi v prvo republiško ligo, kar je bil za tisti čas izjemen dosežek.

Pomemben mejnik predstavlja tudi leto 1959, ko je bila odigrana prva uradna tekma na turnirju v Velenju. Topolški odbojkarji so ob tej priložnosti dosegli zgodovinski uspeh in osvojili svoj prvi pokal, kar je dodatno utrdilo njihovo prisotnost na regionalni športni sceni.

Odbojarski klub Šoštanj-Topolšica je danes mnogo več kot zgolj športna organizacija. Predstavlja živ utrip lokalne skupnosti, ki s svojo več kot šestdesetletno zgodovino združuje tradicijo, pripadnost, vzgojo mladih generacij in neomajno predanost odbojki. V sodobnem času, ko se šport pogosto znajde v senci komercializacije in globalnih lig, OK Šoštanj-Topolšica ostaja trdno zasidran v svojem okolju in sledi poslanstvu vzgoje športnikov in ljudi – tako na igrišču kot izven njega.

Moška članska ekipa danes nastopa v 1B državni odbojarski ligi, kar predstavlja drugi najvišji tekmovalni rang v slovenskem prostoru. Liga ni le prostor tekmoovanja, temveč tudi preizkušnja

kolektivne volje, discipline in skupinske kohezije. V sezoni 2024/2025 so fantje iz Šoštanja in okolice dokazali svojo tekmovalno zrelost: v ligi so odigrali 20 tekem in zbrali skupno 32 točk, kar jih uvršča med stabilne in konkurenčne ekipe v ligi. A tekmovalni rezultati so le en del zgodbe.

Prava moč kluba se kaže v njegovi široki piramidi selekcij. Poleg članske ekipe klub skrbi za razvoj mladinske in kadetske ekipe, starejših dečkov in male odbojke, kjer se pod mentorstvom predanih trenerjev kalijo prihodnji nosilci članske ekipe. Tak model dela – postopno in celostno razvijanje igralcev od otroštva naprej – ni samoumeven. Pomeni zavezo kluba k dolgoročnosti, kakovostnemu pedagoškemu pristopu ter neprecenljivo vlogo športne vzgoje v življenju mladih. Vsaka generacija v klubu nosi s sabo zgodbe prijateljstva, zmage in poraze, ki sooblikujejo njihov značaj in pripadnost kraju.

Odbojarski klub Šoštanj-Topolšica ima tudi pomembno zgodovinsko dimenzijo. V preteklosti je nastopal tudi v najvišji slovenski ligi (1A DOL), kar mu daje mesto med nekdanjimi državnimi prvaki in pomembnimi klubi slovenskega prostora. Klub ni le proizvajalec talentov, ampak tudi ustvarjalec identitete kraja, kar dokazujejo nekdanji reprezentanti in uspešni igralci, ki so svojo športno pot začeli prav v tem okolju. Mnogi med njimi danes delujejo kot trenerji, mentorji, prostovoljci – vračajo skupnosti, kar so nekoč sami prejeli.

V kontekstu današnjega časa klub odraža večplastnost vloge športa: ni le usmerjen v rezultat, temveč deluje kot vzgojna in družbena ustanova, ki krepi povezave med generacijami, spodbuja zdrav način življenja in utrjuje lokalno identiteto. Ne smemo spregledati niti dejstva, da šport v manjših okoljih, kot je Šoštanj, pogosto prevzema tudi funkcijo neformalne izobraževalne skupnosti – uči sodelovanja, strpnosti, odločnosti in samodiscipline.

Odbojarski klub Šoštanj-Topolšica danes ostaja trden steber lokalne skupnosti. S svojo prisotnostjo na tekmovanjih, s številnimi selekcijami in neprekinjenim delom z mladimi dokazuje, da šport ni privilegij posameznikov, temveč skupno dobro. V njem se zrcali zgodovina kraja, energija sedanjosti in vizija prihodnosti.

Prvi pogoji, oprema in organizacijski začetki odbojke v Topolšici

V začetnih fazah razvoja odbojke v Topolšici so bili pogoji za igranje povsem prilagojeni razpoložljivim materialom in okoliščinam, ki so vladale v povojni Sloveniji. Igralna površina je bila iz črnega leša, kar je pomenilo, da je bilo igrišče podvrženo vremenskim vplivom in zahtevalo stalno vzdrževanje. Označbe igrišča so bile izvedene z živim apnom, kar je bilo običajno v tistem času in je zahtevalo redno obnavljanje, zlasti po dežju. Kot se spominja eden izmed takratnih igralcev, so jim zaradi igranja na igrišču iz črnega leša podplati ostali črni vse do novega leta.

Sodniški stolp je bil iz preproste lesene konstrukcije, kar je za tedanje razmere predstavljalo popolnoma razumljivo in izvedljivo rešitev. Vse to priča o izraziti samoiniciativnosti in prilagodljivosti lokalne skupnosti, ki je šport razvijala z lastnimi sredstvi in trudom.

Tudi igralna oprema je bila skromna. Obutev je bila redkost – številni igralci so nastopali bosí, športni copati pa so veljali za privilegij. Kratke hlače so bile narejene iz tkanine, imenovane klot (grob bombaž), medtem ko so bile majice brez rokavov in iz čistega bombaža. Žoga, s katero so igrali, je bila usnjena

z gumijasto dušo, kar je bilo značilno za tisti čas in znatno vplivalo na tehniko igre.

Organizacija tekem in potovanj je predstavljala dodatne izzive. Pomanjkanje prevoznih sredstev in omejeni logistični viri so pogosto ogrožali izvedbo tekem. V teh primerih je pogosto na pomoč priskočila bolnišnica Topolšica in člani klubske uprave, med katerimi velja posebej izpostaviti Vido Klemenčič, ki je bila tudi prva predsednica kluba.

Kljub začetnim težavam je klub z leti napredoval tako organizacijsko kot tekmovalno. Prvotno je vlogo trenerjev prevzemala kar igralna zasedba sama, saj ni bilo usposobljenega strokovnega kadra. Kot organizator in pobudnik je pri začetni strukturi pomagal tudi Oto Slemenik iz Slovenj Gradca. Leta 1965 je nato trenersko funkcijo uradno prevzel Tone Starič, kar je pomenilo pomemben korak k strokovni profesionalizaciji ekipe.

S tem se je začelo obdobje vidnega tekmovalnega napredka, kar se je odrazilo tudi v uvrstitvah v višje tekmovalne razrede – iz podzvezne lige so se topolški odbojkarji prebili najprej v drugo, nato pa tudi v prvo republiško ligo, kar je bil za tisti čas izjemen dosežek.

Pomemben mejnik predstavlja tudi leto 1959, ko je bila odigrana prva uradna tekma na turnirju v Velenju. Topolški odbojkarji so ob tej priložnosti dosegli zgodovinski uspeh in osvojili svoj prvi pokal, kar je dodatno utrdilo njihovo prisotnost na regionalni športni sceni.

Največji uspehi kluba

1965		1981/82		1996/97		2010/2011	2. mesto 2. DOL	2020/2021	1. mesto 1B liga
1966/67		1982/83		1997/98		2011/2012	1. mesto 2. DOL		9 mesto 1. DOL
1967/68		1983/84		1998/99		2012/2013	7. mesto 1. DOL	2021/2022	3. mesto 1B DOL
1968/69		1984/85		1999/2000		2013/2014	8. mesto 1. DOL	2022/2023	2. mesto 1B liga
1969/70		1985/86	1. mesto 2. SOL Vzhod	2000/2001	1. mesto 2. SOL	2014/2015	9. mesto 1. DOL		10. mesto 1. DOL
1970/71		1986/87		2001/2002		2015/2016	8. mesto 2. DOL	2023/2024	1. mesto 1B liga
1971/72	1. mesto MB-CE podzveza	1987/88		2002/2003		2016/2017	10. mesto 2. DOL		10. mesto 1. DOL
1972/73		1988/89		2003/2004	DRŽAVNI PRVAKI	2017/2018	1. mesto 2. DOL	2024/2025	5. mesto 1B DOL
1973/74		1989/90		2004/2005	2. mesto v 1. DOL	2018/2019	10. mesto 1. DOL		
1974/75		1990/91		2005/2006	3. mesto 1. DOL	2019/2020	10. mesto 1. DOL		
1975/76		1991/92		2006/2007					
1976/77		1992/93	1. mesto 2. SOL Vzhod	2007/2008					
1977/78	1. mesto 2. SOL Vzhod	1993/94		2008/2009	10. mesto 2. DOL				
1978/79		1994/95	1. mesto 1B liga	2009/2010	6. mesto 2. DOL				
1979/80		1995/96							
1980/81									

- ▶ 1. SOL in in 1. DOL
- ▶ 2. SOL in 2. DOL
- ▶ MB CE podzveza

Odbojcarska sekcija Športnega sokolskega društva Šoštanj

1933

Ustanovitev Odbojcarski klub Topolšica

1965

1. mesto II. SOL Vzhod

1985/86

Državni prvaki I. DOL

2003/04

Časovna os

1954

Začetki odbojke v Topolšici

1965

Prva članska ekipa

1. mesto CE-MB podzveza

1971/72

1977/78

1. mesto II. SOL Vzhod

1992/93

1. mesto II. SOL

1. mesto 1.B liga

1994/95

1993/94

Ženski OK se loči od moškega OK

1995/96

Kljub se preimenuje v OK Šoštanj Topolšica

2011/12

1. mesto 2. DOL

1. mesto 1B liga

2023/24

2024/25

5. mesto 1B DOL

60 let OK Topolšica Šoštanj

2025

Grafična podoba kluba skozi čas

Nekoč

Danes

Dobitniki priznanj

Dobitniki priznanj za dolgoletno delo in posebne zasluge na področju delovanja kluba

Vida Klemenčič
Zdravko Kugonič
Viki Zager
Drago Tamše
Bojan Dolenc
Vili Sijarto
Edvard Fenko
Rudi Rožič
Albin Ošlovnik
Franc Sevčnikar
Franc Kavnik
Janko Zacirkovnik

Posebno priznanje za življenjsko delo v odbojki

Darko Menih

Nagrada Odbojgarske zveze Slovenije za življenjsko delo na področju odbojke

Alimpije Košarkoski
Robi Kugovnič

Funkcije

PRESEDNIKI KLUBA

Vida Klemenčič
Zdravko Kugonič
Viki Zager
Drago Tamše
Bojan Dolenc
Vili Sijarto
Edvard Fenko
Rudi Rožič
Albin Ošlovnik
Franc Sevcnikar
Boštjan Žigon

TRENERJI

Franc Kavnik	Nikolaj Pozdniak
Oto Slemenik	Bruno Najdič
Anton Kugonič	Dejan Fujs
Anton Starič+	Živojin Vračarić
Janko Kugovnič	Maks Kotnik
Milan Šteharnek	Zoran Kedačič
Stane Marinšek	Črt Butinar
Samo Žabkar	Marko Pokleka
Darko Menih	Rade Dačović
Miran Božič	Dean Stojanov
Niko Jerončič	Vladimir Šarenac
Teo Pajnik	

TRENERJI MLAJŠIH SELEKCIJ

Nataša Nedeljković	Dean Stojanov
Mojca Kodre	Gašper Pejič
Jasna Šumnik	Vladimir Šarenac
Teo Torej	Nikolaj Poznjak
Robi Remic	Živojin Vračarić
Robi Kugovnič	Janez Jezeršek
Marko Pokleka	Niko Jerončič
Ljubo Globačnik	Bojan Sovilj
Janez Nahtigal	

SODNIKI V KLUBU

Janko Kugovnič
Darko Menih
Drago Tamše
Samo Žabkar
Slobodan Bojadjevski
Ljubo Globačnik
Miran Božič
Jože Venek
Franc Šmon
Matjaž Lihteneker
Albin Ošlovnik
Tomaž Sekulič
Roman Božičević
Roman Kavšak
Marko Pokleka

BIVŠI ČLANI UO

Marija Kolar	Majda Štancer
Slavko Ločan	Barbara Mastnak
Viki Zager	Albin Ošlovnik
Justin Žabkar+	Robert Ravnjak
Andrej Kidrič st.+	Majda Pirš-Krajnc
Samo Žabkar	Franc Sevcnikar
Peter Šmon st.	Janko Zacirkovnik
Ljubo Globačnik	Milan Kopušar
Anton Starič	Viki Drev
Karli Zager	Branko Debeljak
Miran Venek	Alimpije Košarkoski
Ivan Kompan	Rudi Rožič
Danica Delopst	Marjan Jakob
Jožica Pirečnik	Marta Korošec
Silva Kostanjšek	

Ko se spomini dotaknejo mreže

Alimpije Košarkoski

Moj dom z mrežo - Življenje z odbojko

Rodil sem se v Vevčanih, v Makedoniji – v vasi z močnimi obrtniški koreninami in bogatim izročilom. A življenje me je v sedemdesetih pripeljalo v Slovenijo. Tukaj, v Šoštanj, sem si ustvaril družino, dom in kar je najlepše – našel sem skupnost. Delal sem kot zidar in fasader, a nikoli nisem bil samo obrtnik. Rad sem bil med ljudmi, rad sem pomagal, kjer sem le mogel – pa naj je bilo pri ribičih, turistih ali na igrišču.

Odbojka me je prevzela pozneje. Najprej kot navijača, potem kot pomočnika, nazadnje pa sem postal del kluba – OK Šoštanj Topolšica – kot da bi bil tam doma. Leta 1996 sem začel pomagati: najprej sem delal kot semaforist, organizator tekem, vodja tekmovanj. Ko je bilo treba pripraviti igrišče, sem bil tam. Ko je bilo treba pomiriti igralca ali dati kakšno spodbudno besedo, sem bil tam. Nikoli nisem bil glavni, a sem bil zraven – z dušo in srcem.

Bila so to lepa leta. Klub je bil močan, povezan. Tri leta zapored smo stali na stopničkih državnega prvenstva: najprej zlata, potem srebro in bron. Tekme v domači dvorani – polne tribune, glasno navijanje. Tisti občutek, ko se vse ujame – to se ne da opisati. Tudi na evropska tekmovanja smo šli: proti ekipam iz Grčije, Turčije, Poljske, Francije ... Takrat sem začutil, da nismo samo lokalni klub. Bili smo ambasadorji tega mesta, te doline.

Posebej sem ponosen na mlade, ki so zrastle iz našega kluba. Recimo Dejan Vinčič – fant iz naših vrst, ki je prišel vse do reprezentance. Vedno sem govoril: ni pomembno samo, kako igraš – pomembno je, kakšen človek postaneš.

Meni je bilo največ vredno, ko me je kdo od fantov poklical: »Ata Alimpije, kako si?« Tako so mi rekli – »drugi ata«. Ne zato, ker bi bil strog ali pameten. Ampak ker sem bil zraven, ko je bilo treba. Na avtobusu, na treningu, tudi takrat, ko ni šlo. To mi največ pomeni.

Danes odbojko spremljam z enakim veseljem kot nekoč. Res je, klub je šel skozi težka obdobja. A jaz še vedno verjamem, če bo spet volja, če se bodo ljudje povezali, če bomo znali podpreti mlade, se lahko zgodba nadaljuje.

Veste, jaz sem prišel od daleč. Ampak tu sem našel nekaj, kar je močnejše od denarja in lovrik. Skupnost. Povezanost. Šport, ki ne gradi samo telesa, ampak človeka. In če sem k temu vsaj malo prispeval – potem je bilo vse vredno. Odbojka mi ni dala medalje. Dala mi je ljudi. In to je največ, kar si lahko želiš.

Robi Kugovnič

Odbojka me je oblikovala – odbojka je ljubezen

Odbojka je ljubezen, ki me spremlja vse življenje. Odkar pomnim, sem bil povezan s športom. Moj oče je bil vpet v odbojko, moji otroci so prav tako del te zgodbe. Sam sem se kot mulc sicer bolj nagibal k nogometu, a ker v Topolšici takrat ni bilo pravih igrišč, me je pot postopoma pripeljala v Šoštanj. Tam se je vse začelo zares – šola, odbojka, prijateljstva.

Vesel sem, da name doma niso nikoli pritiskali. Oče mi ni vsiljeval odbojke. Pustili so mi, da najdem svojo pot. In prav zaradi tega sem se lahko sam odločil, kam me vleče srce. Ko sem enkrat padel v odbojko, me ni več izpustila. Odbojka je postala moja ljubezen – šport, ki me je oblikoval kot človeka in mi dal vrednote, ki jih živim še danes. Nikoli mi ni bilo žal.

Skozi leta sem bil igralec, trener, pomočnik trenerja, mentor mladim – v vsaki vlogi sem rastel in se učil. Nikoli me ni posebej mikalo delati s profesionalnimi ekipami. Vedno so me bolj zanimali otroci. Z njimi je vsak dan drugačen, vsak prinaša izziv, zgodbo, napredek. Ko dobiš skupino desetih otrok, od katerih eni komaj hodijo, drugi pa že skačejo – tam se začne pravo delo.

Danes je drugače kot nekoč. Prej smo imeli težave, da sploh pripeljemo šport v šolo, danes pa imamo občutek, da se borimo za vsakega otroka. Včasih se zdi, da že v vrtcu »rekrutiramo«, kdo bo v katerem klubu. Pogrešam čas, ko so otroci do petega razreda lahko poskusili vse. Mislim, da bi moralo biti tako še danes.

Odbojka mi je dala ogromno. Zanj sem žrtvoval veliko prostega časa, a mi ni žal niti minute. To ni bil samo šport, bila je ljubezen – ljubezen do igre, ekipe, discipline, skupnosti in kraja, iz katerega prihajam. To je ekipni šport v pravem pomenu – tukaj sam ne moreš nič. Lahko si izjemen posameznik, ampak brez ekipe ne gre. Tega danes marsikdo ne razume.

Zame odbojka ni samo šport. Je šola življenja in hkrati ljubezen, ki mi je pomagala rasti. Naučila me je discipline, odgovornosti, prijateljstva, predanosti in srčnosti. Srčno upam, da bodo tudi mladi danes to prepoznali.

Mladim sporočam: ne iščite bližnjic. Poskusite različne poti, poslušajte sebe, bodite zvesti svojemu notranjemu glasu – in kar koli boste počeli, počnite s srcem in z ljubeznijo. Rezultati bodo prišli.

Rudi Rožič

Skozi življenje z odbojko in skupnostjo

Ko zdaj pogledam nazaj ... mi ni žal. Marsikaj sem dal skozi, veliko naredil – največ pa s srcem. Vse se je začelo iz preprostega vzgiba – delati nekaj dobrega za naš kraj, za mladino. Bil sem predsednik krajevne skupnosti, pa pri gradbenem odboru, ko smo pri šoli gradili telovadnico. Štiri leta sem bil predsednik odbojcarskega kluba, dvaindvajset let pa član upravnega odbora. Takrat je bila odbojka še v Topolšici.

Bil sem pri gradbenem odboru – tam pri šoli smo s skupnimi močmi zgradili telovadnico. Narejena je bila tako, da je zadostovala za drugo ligo, kar je bil takrat za naš kraj velik dosežek. Ampak potem smo napredovali – prišli smo v prvo ligo! In takrat ... smo morali odbojko preselit v Šoštanj.

Ni bilo lahko, ker smo bili navezani na ta prostor, vse smo sami postavili. Ampak pogoji za prvo ligo so bili strožji, standardi višji – in če si hotel igrati na vrhu, si moral narediti korak naprej. Telovadnica v Topolšici je ostala simbol začetka, Šoštanj pa je pomenil nadaljevanje poti.

Pa vendar Topolšica ostaja zibelka. Od tam izhajamo. In tja se vedno vračamo. Če hočeš mladim dati priložnost, moraš včasih spustiti, kar si gradil. Šoštanj je nudil prostor, pogoje, nadaljevanje zgodbe. Jaz sem bil tam, ko je bilo treba. Ko ni bilo lahko. Pa tudi, ko smo zmagovali, začeli igrati v prvi ligi. Ko je vsak igralec dobil svojo trenirko, žogo, potovalko. Ne zaradi sponzorjev – ampak ker smo verjeli v fante.

Če smem mladim še nekaj povedati – ne obupajte prehitro. Vem, danes je vse hitro. Hitre odločitve, hitre spremembe. Ampak stvari, ki nekaj veljajo, zahtevajo čas. Midva z bratrancem sva bila stara dvanajst. Igrala sva pri godbi v Šoštanju. En dan sva rekla: 'Nama se ne da več, nimava časa vaditi.' In sva šla – se razdužiti. Oddala opremo, vse. Sva si mislila: to je to. Naslednji dan pa ... naju je ata lepo nagnal – nazaj na vaje. Nobenega pametovanja, samo jasno sporočilo: 'Zagrabi zdaj, pa boš enkrat hvaležen.' In sva šla. In veš kaj? Imel je prav. Letos sem že 69. leto pri godbi.

Zato pravim: mladi, ne vrzite puške v koruzo ob prvi težavi. Ne bo vedno lahko, ampak če vztrajaš, se obrestuje. Starši pa – vi bodite tam. Ne za to, da otroke rinete naprej, ampak da jih znate ustaviti, ko bežijo stran od nečesa dobrega. Da jim daste nasvet, da jih usmerite. Ker včasih mlad človek še ne ve, kaj mu bo nekaj pomenilo. Starši pa – čeprav se zdi, da nič ne vedo – včasih vidijo dlje. Jaz sem bil hvaležen. In še danes sem.

Ampak naj ostane zapisano: OK Šoštanj Topolšica je bil klub z dušo. Zgradili smo več kot telovadnico. Zgradili smo skupnost. In jaz sem ponosen, da sem bil del tega.

Če je že bila Topolšica zibelka odbojke, potem bi bilo prav, da se vsaj enkrat na leto žoga spet udari po tleh tu. Naj bo turnir. Naj bo praznik. Naj pridejo stari igralci in mladi upi. Naj se sliši glas sodnika in naj zaškripajo superge!

Šport nas poveže, skupnost nas drži skupaj, druženje nas bogati, življenje je lažje s pozitivno mislijo – in naj nikoli ne zmanjka iskrenega nasmeha, ki da upanje naprej.

Janko Kugovnič

Ko pogledaš nazaj – tam, kjer je vse začelo

Ko danes pogledam nazaj, ne morem verjeti, da je minilo že šestdeset let, odkar smo zagnali klub. Šest desetletij. In danes – od vseh, ki smo takrat začeli – nas je živih le še nekaj. Pa še vedno, kljub vsemu, srce za klub bije močno. Saj ne delam več toliko, vsaj ne tako kot nekoč. Pa ne zato, ker ne bi hotel – enostavno ni več tistega načina, tistega časa. Ampak duša ostaja.

Takrat, ko smo začeli, ni bilo ničesar. Nobenih copat, nobene opreme, niti igrišča ne. Včasih smo šli igrat naravnost iz osnovne šole. Sodnike smo plačevali sami. Prehrano? Iz lastnega žepa. Pa ni bilo hudega. Radi smo igrali. Preveč, bi rekel danes. Ampak v tistih dneh ... eh, to ni bilo igranje, to je bilo življenje.

Včasih ni bilo denarja, a smo vseeno imeli – voljo, prijatelje, skupnost. Pa so vseeno nastale tekme, zveze, prijateljstva. Klub je živel, ker smo mi živeli zanj. Danes je drugače. Starši pridejo pomagat, vozijo otroke, sodelujejo. Ampak vseeno ni več tistega, kar smo mi imeli – prave skupnosti, samoupravne zagnanosti, tiste tihe odgovornosti, ko nisi čakal na drugega, ampak si sam naredil.

Ko sem prišel iz vojske, smo šli s klubom v ligo. Še vedno se spomnim, kako smo sestavljali ekipo, iščemo igralce, tekmujejo, pa se borimo s financami. Potem se je klub preimenoval v OK Šoštanj Topolšica, ker v domačem kraju nismo več imeli pogojev. Borili smo se do zadnjega, a ni šlo več. Ni bilo dvorane, ne podpore. Ne finančne ne moralne.

Včasih se vprašam, kaj dati mladim danes. Kaj jim lahko svetujem? Pa ni veliko filozofije. Treba je začeti v osnovni šoli. Pravočasno. Najprej naj se naučijo sodelovati. Pa spoštovati. Tudi pri športu – ni vse v višini in moči. Treba je imeti nekaj v glavi. Drugače ne gre.

Zadnja leta sem treniral mladince, vozil na treninge, gledal, kako rastejo. Včasih vidiš potencial, pa ne gre. Včasih ne vidiš nič, pa nekdo zraste v nekaj posebnega. To so skrivnosti športa – in življenja. Klub te nauči tega, česar ne dobiš v šoli.

Imeli smo tudi enega trenerja iz Črne, ki se je vsak dan vozil čez Smrekovec. Bil je cel dan na treningih, zvečer pa se je vračal domov. Možakar priden, predan delu in mladim. A nismo ga znali

obdržati. Niti mi niti sistem. On pa tudi ni mogel v nedogled tako – brez podpore, brez zaposlitve. Namesto da bi ga šola zaposlila, je šel drugam. In s tem smo izgubili enega najboljših.

Danes? Danes imamo igrišča za tenis, mivko za odbojko, nekaj je. A prazno. Ni več tistega, kar smo imeli mi – da si komaj našel prostor za vadbo. Zdaj pa, kolikokrat je vse prazno. Ljudje čakajo. Pa kaj čakajo?

Meni je ostalo to, da sem bil zraven. Da sem soustvarjal nekaj, kar še vedno traja. Mogoče se ne vidi. Mogoče ni v medijih. Ampak je. V ljudeh. V otrocih, ki danes igrajo. V spominih. V znoju, ki smo ga pustili na tleh telovadnice. V navdušenju, ki ga ne moreš kupiti.

In veste, kaj je najbolj dragoceno? Da smo delali z dušo. Ne zaradi profita. Nič nismo imeli – razen sebe. In to je največ. Zato pravim: hvala. Hvala vsem, ki ste bili. In vsem, ki boste še. Klub ne more preživeti brez ljudi. Če imaš ljudi, imaš vse.

Janko Zacirkovnik

Z zanosom in odgovornostjo – zgodba šoštanjske odbojke

Vstop v klub je bil dogovorjen preko krajevne skupnosti Šoštanj, kjer sem sprva sodeloval kot predstavnik lokalne skupnosti. Okoli leta 1986 so se pojavile pobude za sistematično podporo športu, predvsem odbojki. Sodelovanje s podjetji, kot je bil TEŠ, je predstavljalo ključno finančno zaledje. V tem obdobju so se vzpostavili prvi upravni odbori, strukture kluba in prve strateške usmeritve. To je bilo obdobje intenzivnega razvoja kluba, ki je kulminiralo v letu 2004, ko je Šoštanjska odbojkarska ekipa postala državni prvak. Klub je bil takrat organiziran na več ravneh: imel je člansko prvo ekipo v prvi ligi, drugo ekipo v tretji ligi, več mladinskih in otroških selekcij. Aktivno smo sodelovali z osnovnimi šolami, posebej z učitelji telesne vzgoje, kar je omogočalo pridobivanje novih talentov. Tekme so bile dobro obiskane, telovadnice polne, navijaške skupine aktivne.

Po dosežni državni lovoriki je klub nastopil tudi na mednarodnem prizorišču, denimo v evropskem pokalu CEV, kjer smo igrali proti ekipam iz Grčije, Turčije, Avstrije in Francije. To je prineslo dodatne stroške za potovanja, namestitve in prijavnine, ki jih je bilo vedno težje pokriti, saj so se finančni viri

zmanjševali. Ključen prelom se je zgodil z zamenjavo vodstva v TEŠ-u, kar je vodilo do krčenja sredstev. Tudi podpora občine in drugih podjetij (npr. Vegrad) je počasi usahnila. Leta 2006 je bila prva ekipa, kljub uvrstitvi na tretje mesto na državnem prvenstvu, prisiljena v razpad. Dolgovi so se sicer poravnali, a na račun velikih osebnih žrtev in odrekanja.

Z današnje perspektive lahko ugotovim, da bi bile nekatere stvari lahko izpeljane drugače. V Šoštanju ni veliko športnih objektov, primernih za odbojkarsko dejavnost. Telovadnica Osnovne šole Karla Destovnika Kajuha, kjer so nekoč potekali redni treningi, je bila zamenjana z novo športno dvorano. Ta sprememba je povzročila razpršeno organizacijo dejavnosti ter posledično zmanjšano vključenost otrok in mladih. Če bi dejavnosti ostale na šoli, bi se v šport najverjetneje vključilo več otrok. V preteklosti so v telovadnici pri izvajanju treningov aktivno sodelovali športni pedagogi šole, danes pa takšne podpore skorajda ni več. Vsaj otrokom iz osnovne šole bi morali zagotoviti dostop do vadbenih terminov v šolski telovadnici tudi s pomočjo šolskih pedagogov.

Včasih smo bili resnično osebno predani – delali smo s srcem, povsem prostovoljno, brez plačila. Tisto, kar nas je držalo skupaj, je bila srčnost in zaupanje med nami. Brez tega si uspešnega kluba sploh ne predstavljam.

Ko nasvet za nadaljnje delo vidim v ponovni vzpostavitvi sistema dela z mladimi. V ospredje je treba postaviti sodelovanje s šolo, sistematičnem delu trenerjev in športnih pedagogov na šoli ter potrebo po novem dogovoru z lokalno skupnostjo. Prihodnost kluba je mogoča le skozi delo z doma vzgojenimi igralci. Za vzdrževanje uspešnega športnega kluba danes ni dovolj entuziazem, temveč je nujno sistemsko financiranje, povezovanje, dolgoročno načrtovanje in zavedanje pomena športa kot skupnostne vrednote.

Alen Djordjević

Želja je več kot talent – kako nastane športnik

Vse se je začelo čisto preprosto – z učiteljem, ki nas je povabil na krožek. Takrat sem igral tenis, tudi na sneg sem hodil, ampak potem je prišla odbojka. In ta nas je zagrabila. Z Dejanom in Matejem smo bili mulci, a smo hitro razumeli, da brez dela ni nič. Treningi, vožnje, znojenje – vsak dan, brez izjeme.

Ko si star petnajst ali šestnajst, si lačen priložnosti. In hkrati – ne veš, kaj vse boš moral žrtvovati. V prvem letniku srednje šole sem se vsak dan vozil na treninge v druge ekipe. Včasih v tišini, včasih z glavo, polno dvomov, včasih sem bil v igri, drugič sem samo nemo opazoval s klopi. Ampak nikoli se nisem pritoževal. Vedel sem, zakaj to počnem.

Spomnim se, kako smo na poletnih večerih trenirali na igrišču ob bazenu. Tam so se rojevale sanje. Takrat ni bilo vprašanje, ali se ti da – vprašanje je bilo, koliko si pripravljen vložiti. Imeli smo trenerje, ki so nas znali usmeriti. Niso vedno stali pred tabo. Včasih so bili v ozadju, a so gledali. Vedeli so, kdo ima zgolj talent in kdo ima nekaj več. Željo. To ni beseda, ki jo v športu pogosto povzdignemo, ampak po vseh teh letih verjamem, da je odločilna. Želja te dvigne, ko telo ne more več. Želja te spravi na avtobus zgodaj zjutraj. Želja ti ne dovoli, da bi se zadovoljil s povprečnostjo.

Danes, ko gledam mlade športnike, pogosto pogrešam to – željo. Ne talenta, tega imajo. Manjka pa volja. Fokus. Pripravljenost na žrtve. Včasih se zdi, da bi vse radi dobili takoj. Ampak šport ne deluje tako. V športu te nihče ne vpraša, ali imaš voljo – pokažeš jo na terenu. V reprezentanci imamo fante, ki so nadarjeni, a ne kažejo notranjega ognja. Morda so premladi, morda niso nikoli občutili, kaj pomeni zares nekaj želeti.

Sam sem imel veliko srečo. Imel sem starše, ki so me podpirali, prijatelje, ki so verjeli vame, in okolje, ki mi je omogočilo rast. A brez moje notranje želje ne bi nikoli prišel nikamor. Lahko imaš vse – opremo, dvorano, trenerje – a če nimaš volje, ne boš nikoli zares uspel.

Zato danes pravim mladim: največji talent je želja. Lahko imaš trenerje, pogoje, opremo, ampak če nimaš notranje želje, ne boš nikoli stal tam, kjer si želiš. Tisti, ki bodo čez deset let najboljši, so danes morda še neopaženi – ampak delajo. Tiho, vztrajno, z zanosom. Njim bo uspelo. Največja prednost je osredotočenost. In največja zmaga ni medalja – ampak občutek, da si nekaj ustvaril sam. Da si presegel svoje meje. Da si postal boljši človek. In če te to žene, potem si že zmagal.

Jan Klobučar

Od Šoštanja do Evrope: Moj svet odbojke

Ko se ozrem nazaj na svoje začetke, me vedno najprej preplavi občutek hvaležnosti. Odraščal sem v Šoštanju, mestu, kjer sem kot otrok preizkusil praktično vse športe – od košarke in nogometa do atletike. A odbojka je bila tista, ki me je zares pritegnila. Morda zato, ker smo že na začetku oblikovali pravo ekipo, prijateljsko jedro, s katerim smo napredovali skupaj – od otroških kategorij vse do članske ekipe.

Ekipa je bila moj prostor pripadnosti. Tam sem našel motivacijo in veselje. Zame je bil vsak trening priložnost, ne obveznost.

Moj prvi večji korak je bil prestop še iz gimnazije v Velenju v Maribor, kjer sem začel igrati za takratno ekipo Fram. Kmalu zatem sem prestopil v Ljubljano in se nato podal v tujino – v Nemčijo, Poljsko, Italijo in Francijo. Vsaka selitev je bila nova šola: drugačna kultura, drugačen način igre, drugačna mentaliteta. A povsod sem našel isto temeljno vrednoto – pomen ekipe.

Odbojka me je naučila sodelovanja, odgovornosti in spoštovanja. Vedno sem imel raje ekipne športe kot individualne. V atletiki, čeprav sem bil dober, sem bil sam. Pri odbojki pa zmagáš skupaj, izgubiš skupaj in rasteš skupaj.

V času epidemije sem se vrnil v Slovenijo in se pridružil ekipi iz Kamnika. Takrat sem si vzel čas za razmislek. Poškodba me je za nekaj časa ustavila in me prisilila, da pogledam tudi v prihodnost. Vem, da športna kariera ni večna. Zato razmišljam, kaj bo po tem. A za zdaj še uživam. Še vedno me vleče v igro, v dvorano, med soigralce.

Šport ni samo tekmovanje. Je šola življenja. Mladim bi svetoval, naj ne obupajo, tudi ko je težko. Če v nečem uživaš, boš v tem našel smisel – tudi ko pridejo porazi, poškodbe ali negotovost.

Zdi se mi pomembno, da to sporočilo ponese tudi naprej – v lokalno skupnost, v Šoštanj, med mlade. A če imaš pravo ekipo, če imaš povezanost – potem lahko greš daleč. Sam sem prišel daleč – od malega igrišča v Šoštanju do evropskih parketov. In če bi lahko izbral znova – bi izbral isto pot.

Aha, ob tej priložnosti bi se rad iskreno zahvalil svojim staršem. Za vsak prevoženi kilometer, za potrpežljivost, za vsa spodbujanja – in za to, da so mi vedno pustili sanjati po svoje. Brez njih me danes zagotovo ne bi bilo tu.

Dejan Vinčič

Trdo delo, jasen cilj, čista zmaga: Pot, ki jo utiraš sam

Zelo rad se spominjam svojih najstniških let, ko sem začel trenirati odbojko v Šoštanju. Vedno sem komaj čakal, da se konča šola – z nahrbtnikom sem tekel na avtobus, da ga ne bi zamudil. Včasih, ko mi ni uspelo, sem šel kar peš po tirih do Šoštanja. Imeli smo res izjemno generacijo fantov in odlično šolo odbojke. Rivalstva z ekipami iz Šempetra, Raven, Fužinarja so nas dodatno motivirala.

Imeli smo odlične pogoje in izjemne trenerje. Še posebej bi izpostavil Nika Jerončiča, ki se je res trudil z nami, Velenjčani. On me je pravzaprav prvi navdušil za odbojko. Kasneje sem imel še vrsto odličnih trenerjev, od vsakega sem se nekaj naučil. Nataša Štefančič, Nikolaj ... on je bil tisti, ki je prinesel popolnoma nov način razmišljanja, discipline in predanosti. Tisto, da moraš biti res posvečen, če hočeš uspeti – to mi je ostalo do danes.

Zmeraj poudarjam mladim, da je najpomembnejše to, da si zastaviš cilj, da si predan in da trdo delaš. Brez tega ne gre.

Zelo rad se vračam v Šoštanj in obujam spomine. Tukaj sem preživel več kot čudovito otroštvo. Hvaležen sem klubu in vsem, ki so v tistih časih omogočili pogoje, da sem lahko zgradil kariero, kakršno sem imel.

Spominjam se tudi občutka, ko smo prvič osvojili naslov državnega prvaka. Sam sicer še nisem bil med glavnimi igralci, ampak sem čutil, kaj to pomeni. Ko sem videl, kako so nekateri izkušeni igralci po dolgih letih prišli do naslova – zame je bilo to neprecenljivo. Dal mi je dodatno motivacijo, da sem si želel te občutke še večkrat ponoviti.

Danes vidim, da je za mlade veliko motečih dejavnikov. Hitro lahko izgubijo fokus ali zamenjajo želje. Zdi se, da je pot do ciljev danes videti lažja, a vem, da brez trdega dela in posvečenosti ni uspeha – naj bo to v športu, šoli, podjetništvu ali kjer koli drugje.

Mladim svetujem: bodite pogumni, zastavite si visoke cilje, verjemite vase – in nikoli ne nehajte vlagati truda, tudi takrat, ko je najtežje. Rezultati pridejo, ko vanje verjameš in jim ostaneš zvest.

Klub ustvarjajo ljudje

Željko Ačimović	Aleš Brišnik	Uroš Dvornik	Rado Gregorc
Niko Arap	Gorazd Britovšek	Alen Džordžević	Miran Gros
Marko Araus	Boris Brusnjak	Toshe Efremov	Jože Grudnik
Rajko Araus +	Valerij Bujak	Gregor Fenko	Urban Hafner
Uroš Babnik	Andrija Cenić	Igor Fenko	Belmin Hankić
Dario Barukčić	Davorin Čebtron	Lenart Frankovič	Kristjan Herodež
Aleks Berdon	Darko Čepelnik	Dejan Fujs	Gregor Hirci
Gregor Bevc	Mirsad Čokovič	Urban Fužir	Din Hodžič Šlejkevec
Slavko Bevc +	Kajetan Čop	Filip Gabor	Anton Hojnik
Drago Blagotinšek	Rade Dačević	Jure Globačnik	Anton Hriberšek
Slobodan Bojadjevski	Darko Dimec	Ljubo Globačnik	Rok Hriberšek
Angel Boshkov	Alen Djordjevič	Miha Globačnik	Jure Ivartnik
Tadej Boženek	Zlatko Dragar	Boris Goličnik	Žan Jamnikar
Miran Božič	Danijel Drev	Marjan Golob	Stanislav Jan
Roman Božičević	Viktor Drev	Milan Golob	Gregor Javornik
Robi Brglez	Uroš Duplišak	Benjamin Golob	Niko Jerončič
		Danijel Gregorc	Bor Jese Rotar

Janez Jezeršek	Matej Kugonič	Ažbe Markus Hladin	Žiga Mori
Filip Jovanov	Miran Kugonič	Nejc Marovt	Almir Muharemovič
Feri Juvan	Vasko Kugonič	Davorin Martinc	Luka Mulec
Aljoša Kafol	Anton Kugonič st.	Blaž Marušič	Janez Nahtigal
Jure Kasnik	Janko Kugovnič	Lejo Mate	Primož Nahtigal
Branko Kavnik	Robi Kugovnič	Boris Matjaž +	Bruno Najdič
Franc Kavnik	Ožbej Kugovnič	Kristjan Mazej	Miro Nastič
Matjaž Klemenčič	Luka Lazar	Igor Medved	Marin Novak
Luka Klobučar	Filip Leva	Primož Mejal	Karlo Opravs
Jaka Klobučar	Janko Lihteneker	Bojan Menhart +	Aleš Pačnik
Ivan Kompan	Matjaž Lihteneker	Darko Menih	Zoran Pavič
Nace Koren	Nejc Lipovac	Peter Menih	Miha Pečečnik
Alan Košena	Gregor Ljubičić	Rok Menih	Gašper Pejič
Tit Kovačić	Vojdan Lokvenec	Štefan Meršak	Aleks Perfeta
Jure Koželjnik	Drago Lukanc	Anton Mežnar	Lucijan Pergovnik
Jure Kravcov	Niko Majer	Vito Mihalinec	Lampros Pitakoudis
Valerij Kravcov	Stane Marinšek	Muftah Mohamed	Boris Plamberger

Jan Planinc	Sebastjan Sevčnikar	Dejan Šrot	Jaka Vovk
Marko Plankelj	Dimitris Sidirópoulos	Slavko Štakne ml.	Jernej Vrhunc
Maks Plaskan	Boleslav Simoniti	Milan Štehnarik	Gašper Vrhunc
Teo Podobnik	Enej Skaza	Peter Šuler	Karli Zager
Tíne Podričnik	Luka Slabe	Gorazd Tajnik	Viktor Zager
Marko Pokleka	Zdenko Slatner	Drago Tamše	Matic Zagorščak
Denis Pomer	Andraž Soštarič	Teodor Torbica	Nikola Zugič
Aleksander Primožič	Robi Sovinek	Andrej Tot	Haris Zulič
Vid Ramšak	Dejan Stanojčić	Primož Trobiš	Rudi Zupanc
Nikola Ražnatovič	Alojz Starič +	Edo Večernik	Žiga Zupanc
Peter Robida	Anton Starič +	Jože Venek	Samo Žabkar
Denis Robida	David Sternad	Miran Venek	Aleksander Žigon
Jakob Rojnik	David Stojanov	Željko Veniški	Peter Žilnik
Milan Rovčanin	Ervin Strmčnik	Andrej Verbič	Tadej Živko
Matej Rožič	Miran Šegola	Franc Verko	David Žnider
Aljaž Samec	Bojan Škruba	Dejan Vinčič	
Rok Satler	Franc Šmon	Luka Volovlek	
David Sevčnikar	Peter Šmon	Darko Vovk	

Odbojkerska desetletja

Ekipa 2004/05

9 CEV Cup
2 Slovenska 1A. DOL

8 Dejan FUJS
14 Robi SOVINEK
12 Rok SATLER
5 Andrej TOT
4 Matic ZAGORŠČAK
11 Denis POMER
3 Davor ČEBRON
9 Marko POKLEKA
1 Dejan VINČIČ
2 Sandi PRIMOŽIČ
7 Alen DJORDJEVIČ
6 Zoran PAVIČ
18 David SEVČNIKAR

Trener: Bruno NAJDIČ
Pomočnik trenerja:
Alimpije KOŠARKOSKI
Maser: Andrej APATIČ

Ekipa 2005/06

29 Challenge Cup
8 MEVZA
3 Slovenska 1A. DOL

8 Dejan FUJS
11 Denis POMER
4 Matic ZAGORŠČAK
14 Robi SOVINEK
7 Nikola RAŽNATOVIČ
6 Zoran PAVIČ
18 David SEVČNIKAR
2 Almir MUHAREMOVIČ
10 Luka SLABE
12 Sandi PRIMOŽIČ
5 Miro NASTIČ
17 Aleks BERDON
1 Dejan VINČIČ
9 Marko POKLEKA

Trener: Dejan FUJS
Pomočnik trenerja:
Alimpije KOŠARKOSKI

Ekipa 2006/07

10 Gregor LJUBIČIČ
9 Marko POKLEKA
8 Rok HRIBERŠEK
5 Matic ZAGORŠČAK
6 Benjamin GOLOB
1 Miro NASTIČ
12 Željko AČIMOVIČ
16 Luka KLOBUČAR
7 Tadej ŽIVKO
3 David ŽNIDER
14 Miha PEČEČNIK
4 Nejc LIPOVAC
18 Ervin STRMČNIK

Trener: Živojin VRAČARIČ

Ekipa 2007/08

14 Robi SOVINEK
9 Marko POKLEKA
1 Miro NASTIČ
8 Rok HRIBERŠEK
6 Benjamin GOLOB
10 Jan KLOBUČAR
12 Željko AČIMOVIČ
4 Nejc LIPOVAC
16 Luka KLOBUČAR
7 Tadej ŽIVKO
3 David ŽNIDER
2 Miha GLOBAČNIK
11 Miha PEČEČNIK
18 Ervin STRMČNIK

Trener: Živojin VRAČARIČ

Ekipa 2008/09

1 Miro NASTIČ
14 Robi SOVINEK
10 Jan KLOBUČAR
15 Urban KUGONIČ
12 Željko AČIMOVIČ
4 Nejc LIPOVAC
11 Rok MENIH
3 David ŽNIDER
2 Miha GLOBAČNIK
16 Luka KLOBUČAR

Trener: Živojin VRAČARIČ

Ekipa 2009/10

12 Željko AČIMOVIČ
10 Jan KLOBUČAR
16 Vis SEČKI
5 Robi KRAJNC
15 Urban KUGONIČ
14 Robi SOVINEK
9 Marko POKLEKA
1 Grega BEVC
6 Benjamin GOLOB
3 David ŽNIDER
11 Rok MENIH
2 Miha GLOBAČNIK
7 Miro NASTIČ
4 Nejc LIPOVAC

Trener: Maks KOTNIK

Ekipa 2010/11

9 Slovenski pokal

- 1 Grega BEVC
- 2 Miha GLOBAČNIK
- 3 David ŽNIDAR
- 10 Zoran PAVIČ
- 8 Tadej BOŽENA
- 4 Nejc LIPOVAC
- 6 Benjamin GOLOB
- 15 Gašper KOŽELJNIK
- 6 Vid SEČKO
- 7 Miro NASTJA
- 11 Rok MENIH
- 14 Robi SOVINEK
- 12 Željko AČIMOVIČ
- 5 Robi KRAJNC

Ekipa 2012/13

7 Slovenska 1A. DOL

- 7 Miro NASTIČ
- 12 Gašper KOŽELNIK
- 15 Nejc URŠIČ
- 6 Andrej GOMIVNIK
- 13 Rudi ZUPANC
- 19 Zoran PAVIČ
- 11 Rok MENIH
- 4 Nejc LIPOVAC
- 3 David ŽNIDER
- 5 Marko BOJINOVIČ
- 1 Jure IVARTNIK
- 8 Tadej BOŽENK
- 9 Niko AKRAP

Trener: Zoran KEDAČIČ
Pomočnik trenerja: Rok SKORNŠEK
Fizioterapevt: Andrej APATIČ

Ekipa 2013/14

8 Slovenska 1A. DOL 5 Slovenski pokal

- 1 Jure IVARTNIK
- 3 Žiga ZUPANC
- 4 Nejc LIPOVAC
- 5 Marko BOJINOVIČ
- 6 Urh PORT
- 7 David KUMER
- 8 Tadej BOŽENK
- 9 Jakob ROJNIK
- 10 Zoran PAVIČ
- 11 Rok MENIH
- 12 Gašper KOŽELNIK
- 15 Nejc URŠIČ

Trener: Zoran KEDAČIČ
Pomočnik trenerja: Rok SKORNŠEK

Ekipa 2014/15

9 Slovenska 1A. DOL 5 Slovenski pokal

- 2 Luka MULEC
- 3 David ŽNIDER
- 5 Jernej VRHUNC
- 6 Urh PORT
- 7 Matej PRIKERŽNIK
- 8 Tadej BOŽENK
- 9 Jakob ROJNIK
- 10 Zoran PAVIČ
- 11 Rok MENIH
- 12 Gašper KOŽELNIK
- 15 Nejc URŠIČ
- 17 Jaka VOVK

Trener: Črt BUTINAR

Ekipa 2015/16

10 Slovenska 2. DOL

10 Zoran PAVIČ
11 Ervin GRABNAR
5 Benjamin GOLOB
14 Rok MENIH
2 Aljaž JURIČ
8 David STERNAD
9 Ion SAMOCRAINI
16 Sebastjan HENČIČ
1 Gregor BEVC
7 Matej PRIKERŽNIK
15 Marko PLANKELJ

Trener: Marko POKLEKA

Ekipa 2016/17

10 Slovenska 2. DOL

10 Zoran PAVIČ
18 David STERNAD
12 Andraž ŠOŠTARIČ
17 Nace KOREN
3 Aleš BRELIH
14 Rok MENIH
9 Ion SAMOCRAINI
16 Sebastjan HENČIČ
1 Gregor BEVC
7 Matej PRIKERŽNIK

Trener: Marko POKLEKA

Ekipa 2017/18

1 Slovenska 2. DOL

6 Urh PORT
10 Zoran PAVIČ
14 Rok MENIH
4 Denis ROBIDA
5 Benjamin GOLOB
9 Tadej BOŽENK
17 Nace KOREN
8 Tadej BOŽENK
1 Grega BEVC
15 Marko PLANKELJ
12 Andraž ŠOŠTARIČ

Trener: Marko POKLEKA

Ekipa 2018/19

10 Slovenska 1A. DOL 5 Slovenski pokal

10 Zoran PAVIČ
4 Denis ROBIDA
9 Jan PLANINC
11 Primož MEHAL
15 Nejc URŠIČ
2 Gregor JAVORNIK
5 Marko PLANKELJ
6 Urh PORT
8 Tadej BOŽENK
17 Nace KOREN
12 Andraž ŠOŠTARIČ
14 Rok MENIH

Trener: Rade DAČOVIČ

Ekipa 2019/20

10 Slovenska 1A. DOL 5 Slovenski pokal

16 Blaž MARUŠIČ
11 Din HODŽIČ ŠLEJKOVEC
10 Zoran PAVIČ
2 Gregor JAVORNIK
4 Denis ROBIDA
14 Rok MENIH
9 Aljoša KAFOL
7 Luka VOLOVKLEK
12 Andraž SOŠTARIČ
17 Nace KOREN
3 Nejc MAROVT
5 Marko PLANKELJ

Trener: Rade DAČOVIČ

Ekipa 2020/21

9 Slovenska 1A. DOL 1 Slovenska 1B. DOL 9 Slovenski pokal

1 Gregor BEVC
13 Dimitri Elias SIDIROPÓULUS
16 Vid RAMŠAK
7 Luka VOLOVLEK
1 Primož TROBIŠ
4 Denis ROBIDA
5 Alen DJORDJEVIČ
9 Bor Jese ROTAR
3 Lampros PITAKOUDIS
6 Luka LAŽAR
10 Zoran PAVIČ
17 Nace KOREN
99 Gregor JAVORNIK
14 Rok MENIH
18 Urban FUŽIR

Trener: Zoran KEDAČIČ
Kondicijski trener: Rosana KRAJNC

Ekipa 2021/22

3 Slovenska 1B. DOL
9 Slovenski pokal

12 Filip LEVA
4 Denis ROBIDA
7 Din HODŽIČ ŠLEJKOVEC
14 Rok MENIH
3 Lampros PITAKOUDIS
8 Teodor Janez PODOBNIK
10 Zoran PAVIČ
11 David STOJANOV
9 Bor Jese ROTAR
5 Ožbej KUGOVNIČ
18 Tine PODRIČNIK
16 Vid RAMŠAK

Trener: Zoran KEDAČIČ
Kondicijski trener: Rosana KRAJNC

Ekipa 2022/23

10 Slovenska 1A. DOL
2 Slovenska 1B. DOL
9 Slovenski pokal

6 Lenart FRANKOVIČ
10 Nikola SREDOJEVIČ
2 Kristjan HERODEŽ
11 David STOJANOV
18 Andrija CENIČ
9 Maj REPNIK
7 Urban HAFNER
17 Nace KOREN
1 Angel BOSHKOV
5 Ožbej KUGOVNIČ
8 Žiga MORI
4 Denis ROBIDA
13 Lucijan PERGOVNIK
12 Vojdan LOKVENEČ

Trener: Dean STOJANOV
Pomočnik trenerja: Robert KUGOVNIČ

Ekipa 2023/24

10 Slovenska 1A. DOL
1 Slovenska 1B. DOL
17 Slovenski pokal

5 Ožbej KUGOVNIČ
32 Tit KOVAČIČ
10 Jure FRANKOVIČ
93 Jure KASNIK
14 Lucijan PERGOVNIK
7 Muftah ALSUBAYHAY
18 Andrija CENIČ
13 Jakob ROJNIK
93 Miha GLOBAČNIK
9 Žan JAMNIKAR
17 Nace KOREN
8 Žiga MORI
12 Vojdan LOKVENEČ
1 Filip JOVANOVIČ
6 Lenart FRANKOVIČ

Trener: Dean STOJANOV
Pomočnik trenerja: Robert KUGOVNIČ

Ekipa 2024/25

5 Slovenska 1B. DOL
17 Slovenski pokal

10 Filip GABOR
1 Davorin MARTINC
6 Belmin HANKIČ
32 Tit KOVAČIČ
16 Žan JAMNIKAR
24 David STERNAD
17 Nace KOREN
42 Gašper PEJIČ
8 Niko MAJER
4 Enej SKAZA
12 Marin NOVAK
18 Andrija CENIČ
9 Milan ROVČANIN
14 Lucijan PERGOVNIK
2 Alan KOŠENINA
21 Ažbe HLADIN MARKUS
19 Aljaž SAMEC
5 Ožbej KUGOVNIČ

Trener: Dean STOJANOV
Pomočnik trenerja: Robert KUGOVNIČ

Sedanjost

Mini odbojka 2025/26

Bine POKLEKA ESI
Bine OBLAK
Žiga SKORNŠEK
Tine OBŠTETER
Maj PETRIČ
Dino AHMETOVIČ
Anže LOČAN
Tadej KRT
Žan SOTLER
Anej SPITAL
Nejc GORJUP
Vid BRODNIK
Vid POMPE
Aleks KOMPREJ

Trenerka: Jasna ŠUMNIK

Mala odbojka 2025/26

19 Filip BEVC
4 Titi POKLEKA
7 Tine PESJAK
20 Alan AHMETOVIČ
8 Tevž PESJAK
9 Žak BOBINAC POKLEKA
77 Aleks BOJKIČ
6 Gaber OGRIN
99 Nik REDNJAK
16 Ivano BARIČ
10 Tevž SEM
21 Nik BOBINAC POKLEKA

Trener: Marko POKLEKA

Starejši dečki 2025/26

21 Marko ROŽANC
18 Marcel SKORNŠEK
17 Jan ŠKRBOT
34 Vukašin VUKIČEVIĆ
77 Aleks BOJKIČ
22 Tevž ŽMAVC
10 Vid PIREČNIK
4 Ožbej SOTLER
9 Žak BOBINAC POKLEKA
7 Jaka ROŠKAR

Trener: Gašper PEJIČ

Kadeti 2025/26

6 Aljaž SAMEC
20 Jan BOLJTE
33 Žiga UŠEN
8 Vid SEVER
4 Enej SKAZA
10 Filip GABOR
7 Ažbe HLADIN MARKUS

Trener: Vladimir ŠARENAC

Mladinci 2025/26

20 Jan BOLJTE
33 Žiga UŠEN
8 Vid SEVER
10 Filip GABOR
14 Lucijan PERGOVNIK
13 Toše EFREMOV
4 Enej SKAZA
6 Aljaž SAMEC
28 Maks PLASKAN
7 Ažbe HLADIN MARKUS

Trener: Vladimir ŠARENAC

Člani 2025/26

1 Davorin MARTINC
18 Andrija CENIČ
13 Toše EFREMOV
24 David STERNAD
14 Lucijan PERGOVNIK
42 Gašper PEJIČ
15 Marko PLANKELJ
4 Enej SKAZA
28 Maks PLASKAN
6 Aljaž SAMEC
5 Ožbej KUGOVNIČ
12 Kristjan MAZEJ
10 Filip GABOR
7 Ažbe HLADIN MARKUS

Trener: Vladimir ŠARENAC

Pomočnik trenerja: Robi KUGOVNIČ

Nastopi v reprezentancah

Državna članska reprezentanca Slovenije:

Darko Dimec, Andrej Tot, Rok Satler, Davorin Čebren, Dejan Vinčič, Alen Djordjevič

Državna mladinska reprezentanca Slovenije:

Ljubo Globačnik, Milan Golob, Peter Šmon, Janez Nahtigal, Dejan Vinčič, Alen Djordjevič

Državna kadetska reprezentanca Slovenije:

David Sevcnikar, Dejan Vinčič, Alen Djordjevič, Matic Zagorščak

Državna pionirska reprezentanca Slovenije:

David Sevcnikar, Aleš Brišnik, Sandi Primožič, Matic Zagorščak

Naše želje za naslednje desetletje

“ Naj klub tudi v prihodnjih desetih letih ostane srce odbojke v Šaleški dolini. ”

“ Naj nas povezujejo prijateljstvo, športni duh in neomajna volja do igre. ”

” V naslednjih desetih letih naj se nadaljuje rast, razvoj in srčnost naše ekipe. ”

“ Naj bo naslednjih deset let čas novih priložnosti, poguma in navdiha. ”

“ Naj bo prihodnost kluba zapisana v uspehih in skupnih doživetjih. ”

“ Želimo si še več mladih talentov, ki bodo nadaljevali tradicijo odličnosti. ”

“ Naj klub ostane vzor predanosti, poštenih igr in vztrajnosti. ”

“ Naj bodo naslednja desetletja polna zmag, nasmehov in ekipnega duha. ”

“ Želimo si polne tribune, ponosne navijače in nepozabne tekme. ”

“ Želimo si še več sodelovanja, povezanosti in ljubezni do odbojke. ”

Iz tradicije v prihodnost

Naj bo šestdeset let delovanja Odbojkarskega kluba Šoštanj Topolšica temelj, na katerem bomo zgradili še močnejšo, povezano in ponosno prihodnost. Preteklost nas uči, prihodnost pa kliče – z isto žogo, a z novimi rokami, novimi sanjami.

Vsaka generacija je pustila svoj odtis v mivki časa. A mreža nas je vedno povezovala – ne kot ovira, temveč kot prostor srečanja. Naj ostane odbojka v Šoštanju prostor, kjer se učimo zmagovati – v igri in življenju.

Zbornik, ki ste ga pravkar prebrali, ni le pogled nazaj, ampak povabilo naprej. Naj mlade generacije prepoznajo, da so vrednote športa – predanost, spoštovanje, skupnost – vrednote življenja. Klub živi, dokler vanj verjamemo. Če smo v zborniku koga nehote izpustili ali pozabili omeniti, naj to ne bo razumljeno kot namerno – temveč kot posledica človeške nepazljivosti, nikakor pa ne pomanjkanja spoštovanja ali hvaležnosti.

Odbojka v Šoštanju ni le šport – je zgodba ljudi, ki so si upali sanjati. In kot vsaka prava zgodba se ne konča. Le nadaljuje se v novih imenih, novih podajah in novih začetkih. Skupaj kot ekipa – tudi naslednjih šestdeset let.

“
Talent te
pripelje
do vrat.
Želja in delo
jih odpreta.

”

Sponzorji, donatorji, podporniki

60 let nad mrežo

– Zgodba odbojke v Topolšici in Šoštanju

Zbornik ob 60-letnici delovanja Odbojarskega kluba
Šoštanj–Topolšica (1964–2024)

Zbrala in zapisala: Lidija Črnko

Idejna zasnova: Lidija Črnko

Uredila: Lidija Črnko

Fotografije: Arhiv OK Šoštanj Topolšica, zasebni albumi pripovedovalcev,
zasebna zbirka Gordane Vinčič, zasebna zbirka Iva in Mile Pavič,
zasebna zbirka Tomaža Sinigajda, zasebna zbirka Alimpija Košarkoskega,
arhiv OK Šoštanj Topolšica, Freepik + Ai

Oblikovanje: Bojan Pavšek - Opa!celica

Lektoriranje: Damjana Selan

Izdala in založila: OK Šoštanj Topolšica, november 2025

Tisk: Toriprint d. o. o.

Naklada: 300 izvodov, 1. izdaja

E-publikacija je dostopna na: <https://digidom.si>

Facebook

Instagram

info.sostanjtopolsica@gmail.com

Viri in literatura

Plamberger, B. (1997). Razvoj odbojke v občini Šoštanj od začetkov do leta 1997, najpomembnejši dosežki v tem obdobju ter perspektive nadaljnega razvoja: [diplomsko delo].

Odbojkarški klub Šoštanj Topolšica. (2005). 40 let: OK Šoštanj Topolšica (str. 28). OK Šoštanj Topolšica.

**OK ŠOŠTANJ
TOPOLŠICA**

**OBČINA
ŠOŠTANJ**

